

בית חולים איכילוב, שהנהלתו הסתירה אותה במשך שבועיים ורק עתה יצאה לאור

הנהלת

בקר, לא נמצא מיכאל במיטתו. האורת הסתובב במחלקה כחצי שעה, שאל את העובדים ולאחר שלא הצליח לגלות את עיקבותיו של ידידו החולה, עזב את המקום. עד שעה שש לא חשב איש בבית החולים לעשות צעד כלשהו בקשר להעלמו של מיכאל. גם עובד המודיעין, אברהם חנן, אישר כי באותו יום לא שאל אותו איש אם ספיר יצא מבית החולים או לא. העובד אשר החליפו ביום שישי בשלוש, גם הוא לא ידע דבר עד שעה שש וחצי — כלומר, עד שהמשפחה הרימה את קול ה' צעקה הראשון. אולם אז היה זה כבר חמש שעות לאחר המועד בו נתגלתה לראשונה עובדת העלמו של מיכאל.

אך גם אחרי המיקרה הטראגי לא נעשה דבר בבית החולים שימנע הישנותם של מיקרים דומים בעתיד. איש מהנהלת בית החולים לא קרא לשיחה את עובדי אותה משמרת במחלקה החירורגית. אף אחד אפילו לא שאל אותם לפרטי הפרשה. משמרת תל-אביב החליטה לסגור את התיק מיד לאחר גילוי הגופה. שום ועדה לא קיבלה עליה לחקור בדבר.

המשפחה המיוחמת נשארה עויבה, ואם כי בדרך הטבע נוהגים אנשים להתגבר על

אחד החולים, אשר שכב באותו חדר, סיפר כי מיכאל פחד כי הוא חולה סרטן. אך לעומת זאת עמד בתוקף על כך, כי לא שמע זאת אף פעם מספיר עצמו. גם בני משפחתו וידידיו מסרו כי לא מצאו כל סימן בהתנהגותו של החולה, כאילו נתקף בפחדו מחלה או בסימני דיכאון. התנהגותו הוכיחה את ההיפך: מצב רוחו היה משופר והתנהגותו הוכיחה כי הוא מעודד, לאחר שעבר את הניתוח ב-הצלחה ותיכונן תוכניות לעתיד.

★ ★ ★

דבר לא השתנה

כדי השאלות הנוגעות לצד הפלילי אינן מסיימת את הפרשה. כי נותרות

עוד שאלה ללא תשובה ברורה: באיזו שעה ביצע מיכאל ספיר את קפיצת-המחץ? כפי שהעידו עובדי המטבח נמשכה עבודתם עד שעה שמונה בערב, ללא הפסקה. ה' עבודה הבוררת מתבצעת בשעות הצהריים, כאשר מכינים את האוכל ומספקים אותו לחולים. או עובדים במטבח חמישה אנשים. כיצד יכול היה מיכאל ספיר להטיל את עצמו מבעד לחלון בדיוק באותו זמן? לכל הדעות אין זה מביצע קל. חלונות המטבח הם קטנים וגבוהים למדי, ולרגליהם משרתת שורת כווריר-חצצה.

כתוצאה מכך ניסתה הנהלת בית החולים לבנות גירסה, כאילו קרה המיקרה בשעות הערב. אך שוב לא התאים הדבר. היות ועובדי המטבח עבדו עד שמונה ואילו ה'

לברר את המועד המדויק לצאת אביהם את בית החולים.

השעה שש וימנה למשפחת ספיר הפתעה מזעזעת. בתחילה מנעו כיהם את הכניסה ל-מחלקה, הורו להם להמתין בחדר המדרגות עד גמר הביקור. לאחר ציפיה ממושכת יציאה לקראתם אחת האחיות.

„בעצם, למה אתם מחכים כאן?“ שאלה האחיות בטון לא אדיב ביותר. „הרי מיכאל ספיר כבר איננו בבית החולים. הוא כבר עזב.“

„איך זה עזב?“ התפלאה מרים גרין, „הרי הא לא יכול היה לעזוב בפיגאמה.“ „כנראה שהיה יכול, אם עזב“, קבעה ה' אחיות בקול פסקני וטרקה את הדלת.

★ ★ ★

מן הקומה החמישית

רוב הצליחה להגיע אל מנהל בית החולים, ד"ר קויש, רק לאחר חצי שעה. עובדת העלמו של החולה היתה עכור הפתעה לפחות כמו עבור מרים. הוא עלה מיד עם מרים למחלקה החירורגית שבקומה החמישית, הזעיק את העובדים והסתגר עימם בחדר הרופאים. לאחר חמש דקות יצא והודיע למרים: „מיד נתחיל ב' ח פושים.“

בינתיים פנתה כרים לעזרת המשטרה, אך זו הופיעה בבית החולים רק בשעה תשע בקירוב. בשעה עשר הוזמנה מרים לטעה הגפה הצפונית ברחוב דיונגוף, למסור את תיאורו של הנעדר. „חפשו אותו בשטח בית החולים, לא בעיר“, צעקה מרים ב' משטרה. „הוא לא אדם שיברח מבית החירורגיים לישק ששביש.“

החיפושים שנערכו כל אותו ערב לא העלו דבר. מרים שבה באותו לילה לבית החולים, גילתה למרבית פליאתה כי בכל שטח בית החולים שוררים שקט ושלחה. המנהל, ד"ר קויש, כבר עזב וחזר לביתו והחיים בבית החולים המשיכו להתנהל כ' אילו לא קרה דבר. „איננו מבינה איך ב' בית החולים כזה, בו יש הכל — שיש יקר, אולמי המתנה מרחחים ומכשירי-רפואי מ' שוכללים — חסר רק דבר אחד: תשומת-לב אישית לגורלו של בן-אדם“, סיפרה אחרי כן מרים.

בשבת בבוקר קיבלה המשפחה ידיעה, כי מיכאל ספיר נמצא. אברהם חנן, אחד מ' עובדי ליטכת המודיעין של בית החולים, אשר ביום הקודם עבד עד שעה שלוש אחר הצהריים וחזר למחרת בשבע, מצא אותו על גג הביתן המכיל את חזרי הקבלה, ההמ' תנה, ערה ראשונה וחדר מקרי-אסון.

לכנו של מיכאל, שהגיע מיד למקום, הוסבר כי אביו קפץ מחלון המטבח של המחלקה החירורגית, בקומה החמישית. ב' אותה הזדמנות אף החזירו לו את שעון ה' שיועג אביו ואשר המשיך במהלכו התקין כאילו לא קרה דבר.

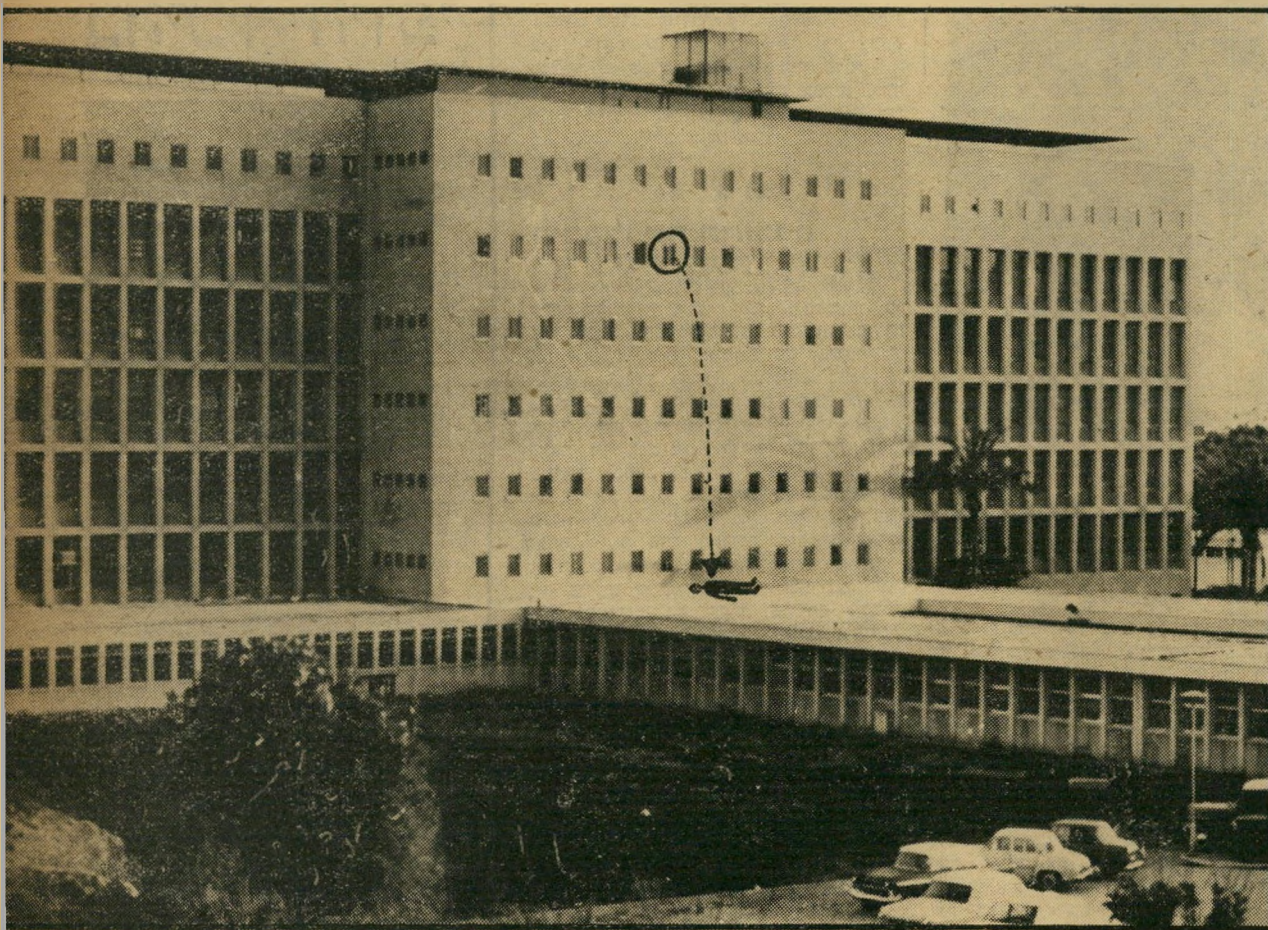
★ ★ ★

גירסות שונות

האם שעון-יד מ' קומה חמישית אל גג בטון, יכול ש' לא להינזק? זוהי רק אחת השאלות אשר תשובה עליהן תסייע לזרוק אור על ה' פרשה המיסתורית של מיכאל ספיר.

בעיה נוספת בלתי ברורה: מיד אחרי ה' מיקרה נאמר למשפחה כי מיכאל התאבד בקפיצה מחלון המטבח, בקומה החמישית. אך במשך הזמן השתנה הסיפור. הנהלת בית החולים טענה כי הקפיצה בוצעה כ' נראה מקומה הרבה יותר נמוכה. גירסה זו הועלתה, כנראה, לאחר שבניתוח אחר המחת התברר, כי הפצעים שנתגלו על גופו של המנוח לא התאימו לקפיצה מגובה כה רב.

מאידך, חלונות המטבח שבקומה החמישית הם החלונות היחידים בחזית הבניין, שאינם מכוסים ברשת. לאור עובדה זו בוססה הגירסה הקודמת של בית החולים. על איזה בסיס הסתמכה הגירסה השנייה? זאת חידה.

נעלמה

אבלם ולחזור לסדר יומם התקין, הרי ב' מיקרה הנידון הוסיפה התעלומה מלח על הפצעים. נוסף על האבל, תקף את המשפחה רגש מוזר כאילו מישהו אשם במותו של ספיר, מישהו שאינו ניתן לזיהוי, ללא שם וללא כתובת, אשם שנימלט באופן מיסטורי.

בהתחשב באישיותו של המנוח, קשה היה לקבור את הפרשה בשתיקה מלאה. סגן שר-הבריאות, יצחק רפאל, ביקש מ' אחד מעובדי, ד"ר בילין, דו"ח על כל מה שהתרחש בבית החולים. לפני כמה ימים קיבל רפאל את הדו"ח המבוקש. היה זה דו"ח שזור באידיוקים והכתוב בנימה של כתב-הגנה מצד הנהלת בית החולים. כיום נראה היה כי בזאת נסתיימה הפרשה.

עדיין השאלות הנוגעות לסדרי בית החולים עצמו.

כי אין זה סוד שבבית החולים איכילוב — אשר הקמתו וצידו עלו לציבור במיל' יוניים רבים — נתגלו כבר בעבר תופעות של אי-סדרים. החולים מתלוננים על יחס בלתי-אנושי, וטיפולי-בחולים כאילו היו הם חומר גלם בבית-חרושת רפואי. אולם ה' מיקרה האחרון היווה שיא לכל מה שהת' רחש עד כה.

על העלמו של מיכאל ספיר ידעו, למע' שה, עובדי המחלקה החירורגית, שעות אח' דות לפני בואם של אשתו ובתו, כי, כפי שסיפרה אחות המשמרת דינה, כבר בשעה אחת ושלושים, קאשר בא אחד מידידו ל'

חיפוישים אחרי מיכאל החלו כבר בשעה שש.

★ ★ ★

ההיה מניע להתאבדות?

שאלה אחרונה, ואולי עיקרית: איזה מניע היה למיכאל להתאבדות? הניתוח, ממנו פחד תחילה, עבר בהצל' להגה והוא חיכה לשיחרורו המידי. יום לפני העלמו ביקרו אצלו בתו ואשתו, וב' שיחה משותפת נקבעו התוכניות המשפט' תיות לעתיד הקרוב. באותו יום הוא אף שוחח עם בנו והיה מאושר על כי יצא בקרוב מבית החולים. מדוע מיד לאחר מכן החליט לשים קץ לחייו?